

Udskriftsdato: 29. maj 2023

KEN nr 10755 af 06/07/2005 (Gældende)

Ankestyrelsens principafgørelse I-2-05 om integration - overtagelse af introduktionsprogram - flytning - særlige personlige forhold - opholdstilladelse - ægtefællens forhold

Ministerium: Social-, Bolig- og Ældreministeriet

Journalnummer: J.nr.: 2000517-04

Ankestyrelsens principafgørelse I-2-05 om integration - overtagelse af introduktionsprogram - flytning - særlige personlige forhold - opholdstilladelse - ægtefællens forhold

Resume:

Tilflytningskommunen var forpligtet til at overtage ansvaret for introduktionsprogrammet for en udlænding, som sammen med sin ægtefælle flyttede til kommunen. Der blev lagt vægt på, at ægtefællen ikke var omfattet af integrationsloven og derfor ikke var begrænset i sin bevægelsesfrihed. Endvidere havde udlændingen en tidsbegrænset opholdstilladelse, som var betinget af, at han levede sammen med sin ægtefælle på fælles bopæl.

Desuden blev der lagt vægt på hensynet til at familien forblev sammen.

Særlige personlige forhold talte således for overtagelse af integrationsansvaret.

Love:

Lov om integration af udlændinge i Danmark - lovbekendtgørelse nr. 1035 af 21. november 2003 - § 18, stk. 2

Vejledninger:

Vejledning af 1. juni 2004 fra Ministeriet for Flygtninge, Indvandrere og Integration om integrationsprogrammet m.v. efter integrationsloven - pkt. 4.3

Sagsfremstilling:

En mandlig udlænding var blevet familiesammenført med sin ægtefælle efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2, og deltog i et introduktionsprogram i A kommune. Han var omfattet af integrationsloven indtil den 31. juli 2004. Ægtefællen var meddelt tidsbegrænset opholdstilladelse og var omfattet af aktivlovens bestemmelser.

Udlændingen og hans ægtefælle flyttede fra A kommune til B kommune den 16. april 2004. B kommune afslog at imødekomme udlændingens ansøgning om udbetaling af introduktionsydelse med den begrundelse, at kommunen ikke havde godkendt at overtage ansvaret for hans introduktionsprogram efter lovens § 18. Kommunen lagde vægt på, at hans flytning ikke havde væsentlig betydning for hans introduktionsprogram, og at der ikke var oplysninger om særlige personlige forhold, der talte herfor. Det forhold, at han var flyttet til B kommune sammen med sin ægtefælle, der var omfattet af aktivloven, ændrede ikke ved kommunens beslutning.

Efter kommunens opfattelse var A kommune fortsat ansvarlig for udlændingens introduktionsprogram.

B kommune anførte, at det af vejledningen til integrationsloven fremgår, at integrationsloven ikke indeholder hjemmel til at inddrage baggrunden for ægtefællens flytning i vurderingen af, om en kommune skal godkende at overtage ansvaret for introduktionsprogrammet.

Af SM I-1-3 fremgik imidlertid, at Ankestyrelsen fandt at tilflytningskommunen i det omhandlede konkrete tilfælde var forpligtet til at overtage integrationsansvaret med baggrund i ægtefællens forhold,

hvor ægtefællen boede og arbejdede som selvstændig i kommunen, der lå i stor afstand fra udlændingens visitationskommune. På denne baggrund sluttede B kommune i denne sag modsætningsvis.

Det sociale nævn ændrede ved sin afgørelse kommunens afgørelse og hjemviste sagen til fornyet behandling vedrørende udmåling af hjælpen.

Kommunen skulle således overtage ansvaret for introduktionsprogrammet for udlændingen pr. 1. maj 2004 og udbetale introduktionsydelse samt kontanthjælp, såfremt udlændingen og hans ægtefælle opfyldte betingelserne herfor.

Nævnet lagde vægt på, at det fremgår af Vejledning om introduktionsprogrammet m.v. efter integrationsloven, pkt. 4.3, at hvis en udlændings ægtefælle ikke er omfattet af integrationsloven, men eks. af loven om aktiv socialpolitik, vil det forhold, at denne ægtefælle flytter til en anden kommune, som udgangspunkt i sig selv være så tungtvejende, at kommunen ikke kan nægte at godkende overtagelsen af ansvaret for introduktionsprogrammet. Ifølge vejledningen indeholder lovens § 18 antageligt ikke hjemmel til, at kommunen kan inddrage baggrunden for flytningen i sin vurdering. Nævnet var opmærksom på kommunens henvisning til Ankestyrelsens praksis som offentliggjort i SM I-1-03, hvoraf fremgik at en kommune ud fra en konkret vurdering kunne pålægges at overtage integrationsansvaret, hvis flytningen var af væsentlig betydning i forhold til ægtefællens arbejdssituation. Dette ændrede imidlertid ikke på nævnets afgørelse, idet nævnet fandt, at der skulle lægges afgørende vægt på vejledningens ordlyd.

B kommune klagede til Ankestyrelsen over nævnets afgørelse.

Kommunen oplyste efterfølgende til Ankestyrelsen, at udlændingen den 8. december 2004 var meddelt tidsbegrænset opholdstilladelse. Han havde indtil da haft tidsbegrænsede opholdstilladelser, som bl.a. var betinget af, at han levede sammen på fælles bopæl med sin ægtefælle.

Sagen blev behandlet i principielt møde med henblik på afklaring af, hvorvidt der var hjemmel til at inddrage baggrunden for en udlændings ægtefælles flytning til en anden kommune i vurderingen af, om særlige forhold talte for at tilflytningskommunen skulle overtage ansvaret for udlændingens introduktionsprogram. Sagen var antaget som supplement til SM I-1-03.

Afgørelse:

B kommune skulle overtage integrationsansvaret for udlændingen pr. 1. maj 2004. Det betød, at han var berettiget til introduktionsydelse, såfremt han opfyldte betingelserne herfor.

Ankestyrelsen var således kommet til samme resultat som det sociale nævn.

Begrundelsen for afgørelsen var, at kommunalbestyrelsen i den kommune, hvortil en udlænding flyttede, skulle overtage ansvaret for introduktionsprogrammet, hvis flytningen var af væsentlig betydning for en udlændings integrationsforløb, eller hvis særlige personlige forhold i øvrigt talte derfor.

Ankestyrelsen fandt, at der var tale om sådanne særlige personlige forhold, at disse kunne give grundlag for flytningen.

Ankestyrelsen lagde vægt på, at udlændingen flyttede til kommunen sammen med sin ægtefælle, som ikke var omfattet af integrationsloven og derfor ikke var begrænset i sin bevægelsesfrihed. Ankestyrelsen lagde endvidere vægt på, at udlændingen på tidspunktet for flytningen havde en tidsbegrænset opholdstilladelse, som bl.a. var betinget af, at han levede sammen med ægtefællen på fælles bopæl.

Ankestyrelsen lagde endelig vægt på hensynet til, at familien forblev sammen.